

Uitbreiding van de lijst van bejaagbare soorten is mijns inziens uit den boze. **Bescherming** van in het wild levende dieren dient het uitgangspunt te zijn en in tweede instantie, bij overlast of schade, **verdrijving**. Pas in laatste instantie zou er **gecontroleerd afschot** mogen plaatsvinden. Plezierjacht is niet meer van deze tijd. Deze vorm van vrijetijdsbesteding leidt veelal tot dierenkwelling (aangeschoten wild) en werkt het verdwijnen van soorten in de hand (korhoen, patrijs etc.)

Natuurgebieden en trouwens buitengebieden in het algemeen, dienen met hand en tand verdedigd te worden. Zij zijn immers voor de leefbaarheid in ons land onmisbaar.

Balans tussen economie en ecologie suggereert een verschil tussen beide grootheden. Dit is evenwel een 19^e-eeuwse zienswijze. Natuurwaarde is een behoefte van iedereen, net zoals een auto, computer, koelkast etc. en vertegenwoordigt derhalve economische waarde. Beiden liggen dus op dezelfde schaal van de balans.

Onderhavig wetsvoorstel is geen vooruitgang maar betekent een sprong terug in de tijd.